

העורב שהביא את אור היום

לפלנד

לפני הרבה זמן, כשהעולם רק נולד, בצפון, שם איפה שחיו אנשי אינויט, היה תמיד חשוך. האנשים חשבו שהעולם כולו חשוך עד עורב אחד זקן סיפר להם על אור היום, אותו הוא ראה במסעות הארוכים שלו. וככל שאנשי אינויט שמעו יותר על אור היום, כך רצו אותו יותר.

"נוכל לצוד רחוק יותר ויותר זמן" אמרו "נוכל לראות את דובי הקוטב ולברוח מהם לפני שיתקיפו אותנו."

האנשים ביקשו מהעורב שילך להביא להם את אור היום, אך הוא לא רצה.

"זה רחוק מאוד מכאן ואני זקן מדי כדי לעוף כל כך רחוק" אמר.

אך האנשים ביקשו וביקשו עד שהוא הסכים בסוף. הוא הניף את כנפיו ועף לתוך השמיים הכהים מזרחה. הוא עף הרבה זמן עד שהכנפיים שלו

התעייפו. הוא כמעט והחליט לחזור כשראה אור מרחוק. "הנה אור היום בסוף" אמר העורב העייף. והוא עף לכוון האור הזה, שהיה חלש תחילה ונעשה בהיר יותר ויותר, עד שכל השמיים היו בהירים והוא יכול היה לראות למרחקים. הציפור העייפה התיישבה על עץ סמוך לכפר, כדי לנוח. היה קר מאוד.

בת של צ'יף באה אל הנהר. כשהיא טבלה דלי שלה במים הקרים העורב הפך את עצמו לגרגיר אבק והתיישב בבגד שלה. וכשהיא חזרה לבית השלג של אביה הוא בא יחד אתה.

בתוך בית השלג היה בהיר וחם. הנערה הורידה את הבגד העליון שלה וגרגיר האבק נע אל נכד הצ'יף, ששיחק על רצפת הבית. הוא נכנס לאוזנו של הילד וזה התחיל לבכות כי האבק גירד לו.

"מה קרה? מדוע אתה בוכה?" שאל הצ'יף שישב ליד האש.

"אמור לו כי אתה רוצה לשחק בכדור של אור היום" לחש גרגיר האבק באוזנו של הילד.

הצ'יף רצה מאוד שהנכד האהוב עליו יהיה מרוצה

ואמר לבתו להביא קופסת כדורים של אור היום.
וכשהיא הביאה את הקופסה הוא פתח אותה,
הוציא כדור קטן, כרך חתיכת שרוך סביבו ונתן
לנכדו.

גרגיר האבק שוב גירד באוזנו של הילד וזה בכה.
"מה מטריד אתך, ילד?" שאל הצ'יף.

"אמור לו שאתה רוצה לשחק בחוץ" לחש העורב
לאוזנו של הילד.

הילד אמר זאת והצ'יף עם בתו הוציאו את הילד
החוצה לשלג.

כשרק יצאו מבית השלג גרגיר האבק הפך שוב
לעורב. הוא שלף את טרפיו, אחז בחבל שעל כדור
אור היום ועף אתו מערבה.

הדרך הייתה ארוכה אך בסוף הוא הגיע לארץ
אינויט וכשעזב את השרוך הכדור נפל על הארץ
ונשבר לחתיכות קטנות. אור נכנס לכל בית והחושך
עזב את השמיים.

האנשים יצאו מבתיהם.

"אנו יכולים לראות למרחקים! ראו את השמיים
הכחולים. הביטו על ההרים שם במרחק! לא ראינו

אותם קודם."

הם הודו לעורב שהביא את אור היום לארצם, אך
הוא נד במקורו בצער "יכולתי לסחוב רק כדור אחד
קטן של אור היום וגם הוא מוכרח לנוח מפעם
לפעם. אז אור היום יהיה לכם רק במשך חצי
שנה."

ואנשים אמרו "אבל אנחנו שמחים שיש לנו אור יום
במשך חצי שנה. לפני כן, לפני שהבאת לנו את
הכדור, היה לנו חשוך כל הזמן!"

ולכן, בארץ אינויט, רחוק בצפון, שורר חושך במשך
מחצית שנה ואור יום במחצית השניה. והאנשים
מעולם לא שכחו שזה העורב שהביא להם את אור
היום ודואגים שלא לפגוע בו, כדי שלא יחליט לקחת
את אור היום חזרה.